

ЛЮБЕН ДИЛОВ
TERRA SECUNDA
ОТКЪС ОТ НАУЧНО-
ФАНТАСТИЧНИЯ РОМАН НА
ЛЮБЕН ДИЛОВ „ПЪТЯТ НА
ИКАР“

chitanka.info

„Пътят на Икар“ е новият научнофантастичен роман на Любен Дилов, който ще излезе наскоро в издателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, и откъс от който ви предлагаме днес. В него писателят третира някои извечни проблеми на човечеството: мисията на човека във Вселената, движещите пружини на неговия дух, индивида и цивилизацията, духа на материята.

Астероидът Хидалго, превърнат в планетата-космолет „Икар“, с хиляда земни учени в утробата си, се намира на столетно пътешествие из Галактиката. За един отрязък от неговия път и за своята съдба разказва в своите записки Зенон Балов, първият човек, роден извън Слънчевата система. А по същината си това е пътят и съдбата на онова Икарово начало, което още преди милиони години е вдигнало главата на човека към небето, което неизменно го устремява към слънцето на познанието.

* * *

Стоим на панорамната тераса — Хелиана, Варий Лоц и аз. И не сме сами със звездите, както никога. Терасата е пълна с хора, а небето над нея и около нея е пълно със звезди и звездни купове, с галактики и мъглявини, с тъмни и светли облаци. Тези хора отдавна не са виждали пъстрото небе на Икар, но не затова стоят сега в благоговейно мълчание. Излезли от смъртта, те вече неведнъж са идвали тук. След като тържествено ги посрещнахме в преддверието на анабиотичния сектор, мнозина от тях най-напред тук дойдоха, за да видят отново простора, с очите си да глътнат глътка от необятността и от живата вечност. Мнозина от тях аз изобщо не познавам или пък съм забравил лицата им, които все още са като лица на смъртници. Тези хора се движат унесени, усмихват се сякаш безпричинно на всичко и на всички, любопитството им към някои обикновени за нас неща ни забавлява и дразни, както забавлява и дразни детското любопитство. Те представляват, така да се каже, вторият отбор на Икар и макар сред тях да не блестят имена като това на баща ми, на Дарян, на Леонас, на Терин, не бих се обзаложил, че е по-слабият отбор. Но след годините, прекарани в анабиоза, неизбежно ще се чувствуваш възкръснал в друг свят, изостанал. А и светът наистина си е друг, защото един излитащ

Икар не може да не бъде съвсем различен от готвещия се да кацне Икар.

Изведени от камерите, на тях, още неопомнилите се, връчиха микрозаписа на обемист труд с дългото заглавие „Мотиви, стратегия и тактика на заселването на Икар върху втората планета от системата на звездата Есна.“ Връчиха им го с пропагандна празничност, едва ли не като подарък за рожден ден. Само че те още не знаеха да се радват ли или да съжаляват, че са ги събудили от сладкия сън без съновидения, за да ги изправят пред такова съдбоносно решение. Та нали до него се е стигнало по дългогодишен път, в който те не са участвували! Бяха им казали с внимателна нетърпеливост: огледайте се, вижте докъде сме я докарали ние през това време, помислете и решавайте, защото няма време. След това от вас ще се иска само едната от двете най-къси думички... И сега те се оглеждаха и се усмихваха глуповато на всичко и на всички, както се усмихва човек, когато иска да скрие, че не е чул или разбрал нещо.

Стоим на панорамната тераса — Хелиана, както винаги под мишницата ми, Варий Лоц, необикновено отслабнал, макар от всички възкръснали той най-малко да бе престоял в камерата, и аз. На терасата е достатъчно светло, защото я огряват много звезди и галактики, а в студената им призрачно синкава светлина аз се мъча да разчета в безкръвните лица на заобикалящите ни тая най-къса, но съдбоносна думичка. Утре е гласуването, утре всеки един от нас ще трябва да я произнесе веднъж и безвъзвратно.

Само Гордал не е на терасата. От анабиотичния сектор го пренесоха направо в болницата, но аз още онзи ден прочетох по обръснатото му, кокалесто, жълто лице едно щастливо „да“. Сигурно, защото в „Стратегията и тактиката на заселването“ пишеше, че се вдига ограничението на раждаемостта, че тъкмо обратното, всички жени ще бъдат задължени да раждат по системата на клонинга четири пъти годишно — дотогава, докато не напълнят с деца новата планета, та Гордал щеше да има достатъчно модели, за да изучава на практика проблемите на играта.

Преди малко старият, също възкръснал сега координатор, ми стисна ръката много топло, много сърдечно, без чувство за вина, с една наистина човешка радост, че е жив и че му предстои нещо хубаво, за което е нужно засега само да се кимне в знак на съгласие. А мисля, че

би трябвало да бъде поне малко гузен, но аз не му се сърдех, даже ми стана мило, като го видях. „Да“ като неговото се изписваше на още много лица, които срещнах през тия дни, но по-често то изглеждаше като едно нерешително или примирено, или тъжно „да“. Никъде не прочетох „не“ — или го криеха, или то още не бе съзряло напълно. Та и откъде ще намериш смелост за егоистичното „не“, когато с това рискуваш да станеш едва ли не предател и унищожител на цялата човешка цивилизация?

Мотивите за заселването започваха тъкмо с тая добре пресметната заплаха, втълпяваха я дори в два варианта. Първият гласеше: Ако Вероника наистина бе минала покрай нашата Слънчева система, независимо какво е повярвала и какво не, от хитростите на ония храбри „тя и той“, не може да не е доловила в нея с чудовищните си сетива присъствието на високоразвита цивилизация. (Нали бе регистрирала и някаква станция на една от кометите!) И не може да не ги е съобщила там, където автоматично изпращаше своите сведения. А ние не знаем нито къде, нито кому и не знаем още дали това не би означавало след време една гибелна война срещу Земята. Затова Икар е длъжен да създаде втори център на човешката цивилизация или поне запасна позиция с достатъчна човешка и материална мощ. Тя обаче може да бъде създадена само на голяма планета, около която Икар да остане като далечен преден пост. Възможно е естествено след години да бъдат открити и по-подходящи планети от тази, но сме принудени да бързаме...

Вторият вариант от мотивите допускаше наивния оптимизъм, че Земята е останала незабелязана от Вероника. В такъв случай Икар, който веднага бе прекратил всякакви излъчвания в посока на Земята, пак нямаше право да се връща поне за един доста продължителен срок. Не биваше и да търси някаква връзка с нея, докато не разбере какво ни очаква от цивилизацията, създава автомата Вероника. А за да разберем това, пак се налагаше да останем някъде тука наблизо, където стана срещата с Вероника, и сами да потърсим досег с тази цивилизация, поемайки върху себе си риска на първия контакт. Към Земята щеше да бъде изпратен малък космичен апарат с екипаж, който лично да я уведоми за случилото се с нас.

Разбира се, и други неща имаше в мотивите — за многото натрупани проблеми и знания, които нямаме сили да обработим, за

назряващите социално-психологични конфликти вътре в самия Икар. Но баща ми беше прав:

— Това най-много ще им подействува. Икарци винаги са били готови да се жертвуват за другите.

Беше по време на закуската, когато обсъждахме току-що получения план. Бяхме вложили микрозаписа в стайния поливизор и сега на екрана му бавно се източваха думи и чертежи.

— Какво друго им остава — рекох. — Такава им е професията. Но ти ме учудваш. Държиш се, като че ли не си участвувал в съчиняването на тая доста плитка агитация.

Но с изричането на тия думи аз осъзнах, че е възможно да не е участвувал, че е противник на заселването, но навярно няма право да ми го казва. Стори ми се, че долавях и защо е против, а пък още не знаех онова, което Варий Лоц щеше да ми каже два дни по-късно, затова продължих:

— Да, всичко ще започне отначало! Както на Земята. Хората пак ще си създадат един лабиринт, в който да разбиват главите си, търсейки изход, докато иначе все пак съществува надеждата да ни се случи на пътя нещо по-интересно...

Баща ми ме изслуша с почти злобна усмивка:

— Питам се на кого приличаш ти, такъв хитрец, Зенко! В рода ми нямаше такива. Но тоя път грешиш. Аз ще гласувам за проекта. Участвувал съм и в изработването му. Не можем да се шляем из Галактиката, докато изчерпим всички резерви на Икар. После как ще се заселваме без неговата помощ. Никъде няма да намерим готова планета. Сами ще трябва да си я създаваме. А като се устроим, Икар или някой друг Икар ще продължи пътя ни.

Злобата му обаче не беше насочена само към мен, та реших да си върна за „хитреца“:

— Щом толкова държите на единодушието, ще гласувам и аз, но никак не ми се отсяда на тая планета.

Сега баща ми кипна, макар да се насилваше да си остане още в рамките на шегата:

— Някога ти пръв нададе глас да сме отседнали, да сме станели самостоятелна цивилизация, а сега, като видя проекта... Не ти се отсяда, мили сине, защото разбра, че там ще трябва здравата да се поработи пък ти, не се сърди, но си ми доста мързеливичък.

Хелиана тогава се изкиска с онова странно злорадство, което изпитват и най-любещите съпруги спрямо мъжете си. А сега се гушеше под мишниците ми, сякаш търсеше закрила, и аз усещах цялата ѝ настръхналост против тая планета, която трябваше да стане наша втора родина. И която сега за пръв път щяхме да видим.

Щяхме ли да я видим?

Преди час общата сигнализация на Икар възвести, че настъпва времето за осъществяване на първия експеримент от един проект, включен в плана за заселването като важен мотив да се избере именно системата на Есна. Първата експедиция, с която бе отишъл моят приятел Лайънъл Редстър, всъщност се състоеше повече от инженери и конструктори, отишли да изпробват осъществимостта на проекта.

Най-близката до Есна звезда, толкова близка, че двете биха образували обща система, ако бяха малко по-големи, а може би и образуваха система, но от непознат тип — това тепърва щеше да се установява... та тази най-близка до Есна звезда беше небесно тяло, което можеше да хвърли в щастлива треска всеки астрофизик. На големина колкото Юпитер — ни планета като планета значи, ни звезда със звездите — то на всеки двадесет наши дни се свиваше леко, при което срамежливата му руменина се превръщаше в ярко двадесетдневно излъчване с постоянна дължина на светлинната вълна и постоянство на фазата на трептенето за определения период. Колкото и невероятно да изглеждаше, нашите бяха се натъкнали на оная мечта на земните фантасти, която твърдеше, че щом в Галактиката има кохерентни радиоизточници, защо да нямамо и източници на кохерентна светлина! С една дума, бяха открили природен лазер с такава мощност, каквато човечеството навярно никога не би постигнало. А после инженерите открили още нещо: в бездънната памет на Икар се оказали и проекти как да се осъществи предаването чрез такъв природен лазер. Изготвили ги в някакъв клуб за научна фантастика като подарък за експедицията. Впрочем подобни подаръци Икар имаше в изобилие, защото човечеството се е надпреварвало да го въоръжи добре в похода му срещу неизвестността. И така: на нас още веднъж ни предстоеше, както се казва, едно историческо събитие!

Сигурно нямаше икарец, който сега да не поглеждаше поне с едно око към поливизора си, включен в общата предавателна система, защото на терасата стояха само ония, които нямаха работа, нямаха

дежурства. А нямаха работа на Икар само неговите съживени от анабиоза чеда, оставени да се посъвземат, преди отново да запретнат ръкави. Те стояха с мъртвешките си физиономии, по мъртвешки изопнати, но и чакащо изопнати, мълчаха и гледаха звездите и галактиките и светлите и тъмни облаци космически прах — праха на минали или бъдещи звезди. Гледаха ги някак неистово, сякаш се опитваха като древните гадатели в пророческа екзалтация да прочетат в странните им струпвания своята бъдеща съдба.

— Как ще гласуваш утре — запитах Варий Лоц, защото ми тегнеше тази напрегната тишина. Дошли на терасата много преди насрочения час, бяхме разменяли от време на време по някоя дума, но мълчанието на другите бе накарало и нас да млъкнем. — Решил ли си вече или и ти ще чакаш да видиш как ще изглежда втората Земя?

В раздадения ни план имаше твърде подробно описание на звездната система и втората ѝ планета, но добри снимки още не бяха се получили.

— Ще бъде „за“ — отвърна той, без да отклони поглед от небето пред нас. — Като се шляех тия дни из Икар, мили деца, долових нещо, което по-рано не бях усещал. На икарци доста са им омръзнали чудесата на Космоса, ще им се да си починат малко. И на тях, като на мене сега, им се живее в прост и тежък труд. Разорава им се земя, пробиват им се тунели; ще им се да правят езера и гори, и детски игрища...

Той разкърши рамене и ръце, така че ставите му, невъзвърнали още еластичността си, изсушени, изпукаха.

— Тежък — да, но прост?

Данните в плана за заселването показваха, че планетата съдържа в недрата си всичко, което бе нужно за една бъдеща високоразвита цивилизация, но едва след десетилетен нечовешки по напрегнатост и изобретателност труд човекът щеше да може да излезе от подземния си град без скафандър, за да закрачи по младата тревица на първата, създадена от него полянка.

Звездният клас на Есна беше Г-4, тя имаше 0,82 процента от масата на Слънцето, ъгловият ѝ момент беше също по-малък, което я нареждаше още по-надолу по кривата на Главната последователност в класификацията на звездите. По-старичка беше тя и по-студена, но пък по-устойчива и спокойна. Втората ѝ планета, на която щяхме да

отсядаме, се намираше съотносително на същото разстояние, на каквото се намираше Земята от Слънцето. И тя на свой ред беше по-малка, но и с по-малко — ако се съдеше по магнитното ѝ поле — течно ядро, което в замяна на това не безпокоеше толкова пустинната ѝ повърхност. Пълна беше тая планета с органични съединения и вода, и обвита беше с достатъчно защищаваща я от космичните излъчвания атмосфера, а защо не бе се образувал живот на нея, по това тепърва щяха да разсъждават ония, които бяха тръгнали да търсят живот из Галактиката. Тя беше двадесет и осмата поред изследвана от нас планета намираща се в екосферата на своята звезда — все звезди от класовете Ф, Г и К. И тя, като другите, бе с някое и друго милионче години по-стара от Земята, и тя имаше условия, в които би трябвало да се е пръкнал отдавна живот, повече или по-малко сходен със земния.

Двайсет и осем пъти бяха изпъшквали разочаровано привържениците на оптимистичната теория за произхода на живота; двайсет и осем пъти тъжно бяха възтържествували песимистите, смятащи, че възникването на живота е явление свършено случайно, плод на преплитането на милиони фактори, а не само на няколко основни и тези фактори трудно ще се съчетаят втори път изобщо в цялата Галактика, камо ли в тоя малък ръкав, който изследвахме. Само умножена по безкрайното число на световите тая случайност можеше да намери оправдание за повторемостта си някъде из Вселената.

Вероника накара и едните, и другите да затаят дъх в очакване. Но Вероника не можа и сигурно нямаше да може да ни каже как точно и къде точно възниква животът. Аз все още горях от нетърпение да хукна подире ѝ, за да я питам, но иначе си мисля, че навярно и тази проблема сме осъдени да решаваме вечно, както сме обречени до безкрай да решаваме проблемата за безкрайността на Вселената.

— Казах „прост“ в смисъл да има ясна и достижима цел за труда ни — доуточни без желание за спор Варий Лоц. — И след толкова години пребиваване в Космоса мисълта за неговата безкрайност продължава да ни гнети. Все ни се ще да виждаме пред себе си някакъв завършек, край някакъв...

След излизането си от камерата Варий Лоц се скри от всички. Не се върна и при жена си, настани се в нова квартира, изключи средствата ѝ за съобщения. Очевидно продължаваше да смята замразяването си за несправедливо, но също така очевидно през тези

дни бе се запознавал с всичко ново, което бе внесла в живота ни Вероника и което внасяше сега проектът за заселването ни на втората планета на Есна. Макар да бе лежал в анабиотична камера смешно малко в сравнение с тия хора на терасата, наказателното му пребиваване там изискваше от него не приспособяване към нещо непознато, както у другите, а или изцяло оставане на старите позиции, или пълното им преустройство. На четвъртия ден той сам ме потърси и от този час двамата с Хелиана не можехме да се спасим от самокритиките му. Той все още странеше от икарци, не криеше обидата си; само нас търсеше и само на нас позволяваше да го търсим, но вече беше друг човек. А се бе залепил така за нас, защото ние се занимавахме с децата, които всъщност бяха станали повод за тежкия разрыв между него и икарци. Но това ние още не знаехме, тогава, на панорамната тераса — разказа ни го на другия ден и то тури край на неговата самокритика, защото астронавтичният съвет го призова да заеме един от най-отговорните постове в ръководството на заселването.

По молба на родителите им Варий Лоц се заема сам да лекува две близначета, момченца по на три години, които още от рождение били ненормални и никакви лекарски вмешателства не успели да им помогнат. Децата много бавно растели, хилави били, умствено явно изоставали, почти не можели да говорят, лошо се хранели, а апатията им към всичко била апатията на кретенизма. И все пак не били кретенчета, не били и олигофрени. Лоц извървял отново целия път на изследванията, сам преописал всички странности и загадки в хилавите телца на близначетата, които обърквали и най-съвършените ни диагностични работи, а един ден му хрумнало да ги понаблюдава и в условията на безтегловност, за да види как такова сътресение ще се отрази върху функциите на организма им. Взел едното от близначетата в спортната тренажорна, включил към него разните портативни апарати, които бил донесъл, включил накрая антигравитационната изолация. И тогава станало нещо страшно: в мига, когато се обърнал, за да се върне при детето, сякаш лиснали в лицето му течен въздух, който го съборил с чудовищния си студ. Лоц се преметнал през глава, с обезумели инстинкти успял да се отблъсне от нещо, да долети до вратата, да я отвори и се измъкне навън. Слепешката, в безтегловността. Разбира се, ако температурата е била като на течния

въздух, Варий Лоц нямаше сега да стои до нас, но все пак клепачите, гърдите и целите му дихателни пътища показвали по-късно симптомите на силно измръзване, въпреки че се намирал доста далеч от детето. Тогава, спомням си, беше преди да тръгна за Вероника, той дълго боледува, а никой не знаеше какво точно му е — за авария някаква се говореше, когато бил навън от Икар.

Варий Лоц все пак успял да се посъвземе, да изключи отвън антигравитационната завеса, да констатира нещо още по-ужасяващо: близначето не само че не било мъртво от убийствения мраз, но изобщо било изчезнало. Там, където лежало, се въргали само повредените медицински апарати. Прозрачните им части били напукани, металните плоскости — покрити с глазура от изпаряващ се лед, кабелите и проводниковите пластинки станали чупливи. А голото детенце сякаш се било изпарило, както продължавала бурно да се изпарява ледената корица от стените на тренажорната. Варий Лоц го търсил до обезумяване и дотогава, докато не можел вече да се държи на краката си. Паднал, намерил още малко сили да повика по джобния си поливизор Терин, изстискал и няколко още глътки въздух от вкочанените си дробове, за да му съобщи несвързано за чудовищното произшествие, и изпаднал в безсъзнание.

Толкова невероятен бил разказът му, че въпреки симптомите на измръзване, въпреки че и уредите имали вид, сякаш са потапяни в течен кислород, Терин, баща ми и първият координатор — само те били посветени в случилото се — не му повярвали. Единственият начин да се отхвърли законно налагащото се обвинение, че Лой е погубил по някакъв начин детето, а за оправдание съчинява нелепици или, пък след това е полудял, бил да се повтори опитът. Самият Лоц настоявал за това, твърдейки, че щяло да бъде престъпление тъкмо ако потулят работата и се откажат да наблюдават поне още веднъж едно явление от порядъка на най-големите възможни чудеса.

След като оздравял Лоц, тримата — първият координатор, баща ми и Терин — се самопровъзгласяват за комисия. Забраняват за известно време достъпа до тренажорната, обявявайки я за заражена. Инсталират в нея разни камери и уреди, но вече от пригодените да работят в условията на космически вакуум. Овързали по същия начин и със същите медицински апарати второто близначе, но така че да не може само да се освободи, след което излезли от тренажорната,

затворили я, херметизирали вратата и включили антигравитационната завеса. Предавателите не им предали нищо — нито телевизионната камера, нито радиопредавателят, само пращели и пукали петнайсет минути. После те изключили антигравитационната завеса, отворили вратата. По настояване на Варий Лой били в скафандри. Термометрите на ръкава на скафандрите им още при вратата показали около сто и деветдесет градуса по Келвин, тоест, осемдесет и три градуса под оная всеизвестна точка, при която замръзва водата. Но преди да погледнат към термометрите си, четиримата били вече погледнали към мястото, където лежало второто близначе. Нямало го. Никъде не открили и следа от него. Медицинската апаратура била по същия начин повредена от рязкото спадане на температурата, която съдейки по характера на повредите, в тая точка от тренажорната, за известно време била неколнократно по-ниска.

Напълно сащисани, четиримата излезли навън, затворили тая омагьосана тренажорна зад гърба си и смъкнали шлемовете. Баща ми единствен съхранил достатъчно самообладание, че на излизане да извади от касетката една филмова камера. Поседели, отбягвайки да се гледат, мълчели, после баща ми предложил да идат у него, за да видят има ли нещо заснето в касетката. Снимките били добри, въпреки че по твърде загадъчен начин същата тая камера преди това не била предала на външния екран нито един кадър, само някакви необясними смущения. На филма сега се виждало как детето си лежало неподвижно, голичко, хилаво, почти безжизнено. Виждало се още как в момента на включването на безтегловността, ако може и така да се нарече локалното изключване на гравитацията, то леко размърдало ръчички, поискало да се надигне, телцето му сякаш порозовяло от усилието, розовината се превърнала в някаква странна нажеженост, а тренажорната се затъмнила загадъчно — детето като че ли всмуквало за своето нажежаване светлината от помещението. И не само светлината, а и неговата температура. Дистанционният термометър на камерата, която автоматично се включила на инфрачервен запис, регистрирал в момента на окончателното изчезване на детето най-ниската температура — три градуса по Келвин, само три градуса над абсолютната нула, но след около една двайсета част от секундата температурата на това място, а и в цялото помещение започнала бързо да се покачва.

Да изчезне едно тяло така, като при аниhilация, при което да не се освобождава температурата, а точно обратното, било толкова смайващо, колкото и самото изчезване на детето. Четиримата продължавали да стоят онемели, само Варий Лоц намерил думи за своето печално тържествуване:

— Видяхте ли!

Баща ми наругал и себе си, и другите:

— Как можахме така неподготвени... пълни дилетанти... такъв експеримент... да ни вземат дяволите... но кой да предположи, че...

Терин се затюхкал:

— Как ще съобщим на родителите, че сме погубили и второто им дете!

Координаторът — онзи, който от името на варварите се заканваше на цивилизацията на Вероника, — казал:

— Оставете това на мен. Ще намеря начин да им внуша да не бъдат прекалено любопитни. Пък и няма какво толкова да тъгуват за някакви идиотчета. По-важното е да се запази абсолютна тайна. Извадете всички уреди от тренажорната, Лоц. Нека всеки си поблъска сам главата над показанията им пък след няколко дена да се съберем пак. Сега, все едно, няма какво повече да си кажем.

Когато отишъл да извади уредите, Варий Лоц, без никакъв определен замисъл запечатал вратата на тренажорната и все така воден от тая смътна надежда, че ще се случи още нещо, включил отново антигравитационната завеса. И започнало безплодното „блъскане на главите“. Единствената полезна работа, която всъщност свършили през тези дни, била да изследват отново всички деца. Сред новородените и по-малките, родени чрез естествено зачатие, открили още девет с подобни психо-физиологични статуси. Изпокарали се дали имат право да пожертвуват ново дете, когато пред тях стояла същата перспектива нищо да не разберат, отложили експеримента уж за да го подготвят по-добре, а всъщност от страх пред едно ново убийство, а на петия ден Лоц, който всеки ден надниквал тайно в тренажорната, изкрещял по джобния си поливизор: „Децата са тука!“

Те дотърчали, заварили го да седи на пода пред тренажорната облегал на стената, затворил очи в щастливо отпускане. Отворили вратата, блъснал ги с твърдостта на метал вкочаненият въздух, а децата ги нямало. Само наличието на тоя студ вътре, който сякаш влизал по

незнайни пътища от Космоса и тренажорната, ги възпряло да се нахвърлят върху колегата си с обвинението, че им се подиграва. А самият Лоц едва не се разплакал:

— Тука бяха! Когато отворих, бяха вътре, и двете, играеха си, гонили се бяха, така както никога не бях ги виждал да си играят с такава жизненост, а вътре беше топло...

Затворили отново тренажорната, започнали да дежурят, както преди това, внесли два малки теле— и радиопредавателя, от най-устойчивите, от ония, които се влагат в изследователските сонди за работа при всякакви условия. Но предавателите нищо не предавали, по-точно, предавали си нормален изглед на празната тренажорна, а когато веднъж неочаквано се повредили, когато картината изчезнала, а радиото силно запращяло, баща ми — той бил тогава дежурен — се озовал пред тренажорната, изключил антигравитационната завеса и отворил. Близначетата рухнали на пода безжизнени, след като баща ми успял да ги зърне прави и като никога засмени. Внезапното включване на нормалната за Икар гравитация ги убило, поразявайки така всичко в тях, че с нищо не могли да ги съживят.

В документацията съзнателно бяха забравили да впишат кой тогава е бил дежурен — научих го също от Варий Лоц. И окончателно проумях отказа на баща ми да продължава да се занимава с децата, странната му нервност, когато с Хелиана говорехме за тях. Не е лесно да живееш със съзнанието, че си убиец на деца. Той още тогава се оттеглил от комисията, настоявал за съд, но всичко налагало произшествието да бъде потулено. А и родителите на близначетата не настояли за обяснения. Били доволни, че им се разрешило да имат ново дете, вече го чакали и се надявали то да бъде здраво. Все с оглед на по-нататъшните изследвания първият координатор и Терин тихомълком издействували на още дузина семейства да имат деца не по клонингов път. На третия месец пак при пълна тайна ембрионите били извадени от майките им и пренесени в засекретен сектор на родилното отделение. Децата още в утробна възраст до едно притежавали всички органични аномалии, констатирани у близначетата. Междувременно направили още един експеримент — с най-голямото момченце, с Ерки. Ерки изчезнал, но се върнал само след два часа. После пак изчезнал и пак се върнал. Много постепенно възстановявали гравитацията в тренажорната, та момченцето без

особени мъки се връщало към нормалното си състояние. Но всъщност кое било нормалното му състояние, след като в безтегловността то съвсем явно се чувствувало много по-добре и дори плачело при изключването на антигравитационната завеса? Значи можело твърдо да се вярва, че всички чакащи още да излязат от родилните камери деца ще притежават същите качества — общо двайсет деца, всички заченати по естествен начин. Това вече било събитие с такова значение, с каквото дотогава Икар, пък и цялата Земя не са се сблъскали. Ако не е нещо случайно, — а явно, че не било случайно, — то се равнявало по революционна значимост навярно само на оня неуловен и недоказан досега миг, когато неизвестната маймуна се е превърнала в известния човек.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 40,41/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.